

Οἱ Ἕλληνοι, Τραντέλλενοι
ξέρισμένοι, καταδιωγμένοι
ἀπ' τὰ μαῦρα ὄρνια τῆς συφοῖας
τῆς βάρβαρης Ἀνατολῆς,
μακρὰ ἀπ' τὶς χαμένες πατρίδες,
ποῦ ἀπλώνονταν παλιὰ, μακάριες,
ἀπ' τὴ χώρα τῶν Κομνηνῶν αὐτοκρατόρων
τέρα, μέχρι τῆ γῆ τὴν Κολχική,
ἔδῳ συναθροιστήκαν, μετὰ τὴν καταιγίδα
οἱ κλειότεροι,
στὴ χώρα τοῦ Μεγαλέξανδρου.
καὶ ρίψωσαν καὶ μέστωσαν
καὶ βλάστησαν βλαστούς
στὴν ὄλβια γῆ.
Γιγαντώθηκαν στὸ κάλεσμα τῆς φυλῆς
τὸ σαράντα
καὶ φύλαξαν ὄρκοι ἀκοίμητοι
τὰ σύνορα τῆς μακάριος γῆς
τῶν Ἑλλήνων
χειροποιιστὰ μέτ' ἄλλα ἀδέρφια τους.
κι' ἀστραπομρόντησαν
στὰ κατάρραχα τοῦ ποταμοῦ
καὶ τῆς Κλεισοῦρας τ' ἄγρια ὄρεα γγία,
πλέκοντας ἔτσι λίγα φύλλα ὁδῶν
στὸν ἀμάραντο στέφανο
τῆς πανάρχαιας πατρίδας τους.

Αὐτά, κι' ἀμέτρητα ἄλλα,
ποῦ ἔδῳ ὅν παύρει ὁ χρόνος
νὰ ιστορήσω,
γνώρισαν κι' ἔκραξαν
στὸν τόπο αὐτό
τρανόφεροι ἄετοί
ποῦ σὲ χρόνους παλαιοὺς
σὲ χρόνους ὀλοεχτοὺς
μέ σπασμένες πέταξαν φτεροῦγες
ἀπ' τοῦ ἔθξεινου Πόντου
τὶς πανέμορφες ἀερογιαλιές
μέ τὰ φιλόξενα χωριά
καὶ τὶς πολυάνθρωπες πολιτείες.

Κι' ἐδῶ, σ' αὐτό τόν τόπο
τό φιλόξενο
τόν ποτισμένο μέ τῆ ἁγία αἷμα
λαμπρῶν προγόνων,
ἀφ' οὗ ἦρθαν καί κοῦρνισσαν
στήσαν τὰ ἱερὰ τους
χτίσαν τὰ σπύτια τους
κι' ἀπόθεσαν τίς ἐλπίδες καί τήν ψυχὴ τους.

Κι' ἀγκαλισμένοι
μέ τοὺς ντόπιους ἀδερφοὺς
βυθίσανε χειροκλαστικά
τὸ ὄρεμο τῆς ζωῆς
σὴν χαρὰ καί στόν πόνο
σὴν εἰρήνη καί στόν πόλεμο.

Ἄς στήθεϊ λοιπόν ὁ χορὸς
καί τὸ τραγούδι ἄς ἀρχίσαι,
τῶν χαμένων πατρίδων
νόσταλγικὸ μοιρολόγι,
καί κέντρισμα ἄς γενεῖ
γιά νέα ξεκινήματα,
κι' ἔν τὸ καλέσουν οἱ καιροί,
καί γιά νέους παιᾶνες,
γιατί πάλι ὁ προαιώνιος ἔχθρος παραμονεύει.
Οἱ μνημεῖς οἱ παλιές
θεμέλια ἄς γανοῦν
στό χτίσιμο τῶν πατρίδων

Καί τώρα ἔμπρός,
τήν ὥρα τούτη τῆς θμορφῆς γιορτῆς,
τοῦ ἔθντος ἄς ἠχῆσει ἡ λύρα
καί σεῖς ἀγούροι καί σεῖς τρυγόνες
σῶρτε τὸ χορὸ
καί λέστε τὰ τραγούδια τὰ παλιὰ
ἀγάπη γιά τοὺς πρόγονους
κί νοσταλγία γιά τίς πατρίδες
Ποῦστε μέ τῆς ζωῆς
τυκροῦσινε κρασί,
ὁδὸ γόννοι κί οἱ πατρίδες
ἐὰς δόλοῦν.

ΘΕΣ/νίκη 25-2-1978
Κων. Νυμφόπουλος